

„Farvel, Venner og Tak for jeres Velkomst! Jeg vilde prise mig lykkelig, om jeg altid fandt saadanne Mænd til at rydde Vejen for mig! Det er mit Haab, at vi skal komme godt ud af det med hinanden!“

„Det vil vi nok!“ svaredes der tilbage fra mange Munde.

„Og vi trænger til det!“ raabte en dyb, truende Røst bagest i Flokken — efterfulgt af en bifaldende Mumlen.

Dette Ord og navnlig Tonen, hvori det udtaltes, bragte Kapellanen til at studse. Mens Slæden atter fløj vuggende hen over Sneen, hensesank han i forundret Grublen over, hvad Manden egentlig havde ment.

Saa længe sad han og tænkte herpaa, at Slæden naaede Skibberup By, uden at han anede det. Ved Synet af de første Huse fór han forskrækket op, . . . han havde undervejs ganske glemt den syge Mand og endnu ikke faaet overvejet, hvad han skulde tale til ham om. Men han beroligede sig snart. Mødet med Snekasterne havde gjort ham fortrøstningsfuld, og han tvivlede ikke om, at Vorherre atter i det afgørende Øjeblik vilde lægge ham de rette Ord i Munden.